ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ ΤΟΥ ΧΑΝΣ ΦΙΣΕΡ

ΧΙΛΔΑ, Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΚΑΛΛΟΝΗΣ

Ἀπό μερικὲς ἑβδομάδες τώρα, ἡ Χίλδα Ράς εἶχε παρατηρήσει πώς ὁ Βάλτερ ἄρχισε νὰ ἐνδιαφέρεται πολὺ γιὰ τὴν Ἰσαβέλλα Βίλκενς.

Ἡ ξανθὴ Χίλδα, μὲ τὸ παιδιάστικο προσωπάκι, ἦτανε βοηθὸς στὴν κλινικὴ ἑνὸς γιατροῦ. Καί, μὰ τὴν ἀλήθεια, ἴσως νὰ συντελοῦσε κάπως καὶ ἡ παρουσία της στὸ ὅτι καὶ βαρειὰ ἄρρωστοι ἀκόμα ξεχνοῦσαν τὸν πόνο τους καὶ χαμογελοῦσαν, ὅταν ἐκείνη ἔμπαινε στὸ δωμάτιό τους. Ἡ Χίλδα—εἶνε ἀνάγκη νὰ τὸ ποῦμε ;—ἀγαποῦσε θερμὰ τὸν ὡραῖο Βάλτερ, ποὺ κρατοῦσε ἕνα κομψὸ ζαχαροπλαστεῖο σὲ μιὰ κεντρικὴ ὁδό, ἀλλὰ νὰ τώρα ποὺ ὁ ὡραῖος Βάλτερ δὲν ἐπρόσεχε πειὰ παρὰ τὴν Ἰσαβέλλα Βίλκενς !

Ἡ Ἰσαβέλλα δὲν ἦταν ὡραία. Ἀλλ' εἶχε πολὺ πλούσιο πατέρα, καὶ αὐτὸ φαίνεται πώς δὲν ἔκαμνε καὶ μικρὴ ἐντύπωση σ' αὐτὸν τὸν ἄκαρδο. Ἐνῶ αὐτή, τὶ ἄλλο τάχα θὰ μποροῦσε νὰ τοῦ προσφέρῃ ἔξω ἀπὸ τὴν ὀμορφιά της, ἔξω ἀπὸ τὰ ὡραῖα χρυσᾶ της μαλλιά, ποὺ δὲν τὰ εἶχε κόψει ἀκόμα, ἔξω ἀπὸ τὰ μεγάλα της μάτια μὲ τὴ γοητευτικὴ τους λάμψη ; Κ' ἔτσι τώρα πειὰ ἡ Χίλδα, ὅσες φορὲς ἐπήγαινε στὸ κομψὸ ζαχαροπλαστεῖο, πάντα ἔβρισκε ἐκεῖ τὴν Ἰσαβέλλα...

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἡ Χίλδα ἐγύρισε νευριασμένη στὸ μικρὸ της δωμάτιο, μὲ τὰ λιγοστὰ καὶ φτωχικὰ ἔπιπλα. Τὸ κεφάλι της πονοῦσε, ἦταν βαρύ, πολὺ βαρύ. Ἐπέταξε ἀμέσως τὸ καπέλλο της καὶ ἄρχισε νὰ ξεφυλλίζῃ μιὰ ἀπογευματινὴ ἐφημερίδα ποὺ εἶχε πάρει μαζύ της. Μὰ τί ἐζήτοῦσε τάχα νὰ βρῇ μέσα στὶς πυκνοτυπωμένες ἐκεῖνες σελίδες ἡ μικρὴ Χίλδα ;

Ἔξαφνα τὸ βλέμμα της ἐσταμάτησε σὲ δυὸ σύντομες γραμμές :

«Αὐτοκτόνησε δι' ἐρωτικοὺς λόγους ριφθεῖσα εἰς τὸν ποταμὸν μιὰ νέα ἀγνώστου ταυτότητος...»

Ἂν ἔκανε κι' αὐτὴ τὸ ἴδιο !...Ἀλλ' ὄχι. Ἔδιωξε ἀμέσως αὐτὴ τὴ σκέψη ἀπ' τὸ μυαλό της. Ἂν τὸ ἔκαμνε αὐτό δὲν θὰ εἶχε πειὰ οὔτε γλυκίσματα, οὔτε τοῦρτες, οὔτε καὶ κανένα φιλάκι ἀπό τὸν ὡραῖο Βάλτερ. Ἄ ! ὄχι αὐτό !...

Ἐδιάβασε ὕστερα παρακάτω :

«Ἡ αὐτόχειρ ἐπυροβόλησε προηγουμένως τρεῖς φορὰς κατὰ τῆς ἀντιζήλου της...»

Φυσικά, μιὰ ἰδέα ἦτα κι' αὐτή. Μὰ ποῦ νὰ βρεθῇ τώρα τὸ περίστροφο ; Στὸ δωμάτιο τῆς Χίλδας δὲν ὑπῆρχε ἄλλο ὅπλο, ἔξω ἀπὸ ἕνα κανονάκι ἀπὸ σοκολάτα, ποὺ τῆς εἶχε στείλει στὰ γενέθλιά της ὁ Βάλτερ. Κ' ἔπειτα, πῶς τὸ πιάνουν τὸ περίστροφο, πῶς πυροβολοῦν ;

Δὲν ἐτελείωσε αὐτὲς τὶς σκέψεις της...Τὰ μάτια της ἔπεσαν ἐπάνω σὲ μιὰ εἰδοποίησι τῆς ἐφημερίδος μὲ μεγάλα κεφαλαῖα γράμματα :

«Κυρίαι καὶ δεσποινίδες τοῦ Βερολίνου ! Εἰς τὴν χορεσπερίδα τῆς προσεχοῦς Κυριακῆς, εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ «Ἀπόλλωνος» θὰ γίνῃ ἡ ἀνάδειξις τῆς βασιλίσσης τῆς καλλονῆς. Ἡ προκαταρκτικὴ ἐκλογὴ θὰ λάβῃ χώραν τὴν πρωΐαν. Ἡ ἑλλανόδικος ἐπιτροπὴ θὰ συνεδριάσῃ εἰς...»

Ἡ Χίλδα ἀνεπήδησε, σὰν νὰ ἠλεκτρίσθηκε.

Βασίλισσα τῆς καλλονῆς ! Τί ὀνειρεμμένη λέξη ! Νὰ σὲ θαυμάζουν, νὰ σὲ ἐγκωμιάζουν, νὰ σ' ἀγαποῦν !

Τί ἰδέα ! Ἡ Χίλδα σηκώθηκε καὶ πῆγε καὶ κάθησε στὸ γραφεῖο της, σ' ἕνα μικρὸ καθρέφτη. Τὰ μεγάλα της μάτια ἔλαμπαν, τὸ ὁλοπόρφυρο στόμα χαμογελοῦσε, καὶ τὰ μακρυά, χρυσᾶ μαλλιὰ ἔπεφταν κυματιστὰ στοὺς ὤμους της.

Ναί, ἡ Χίλδα, ἡ μικρὴ Χίλδα μένει τώρα ἱκανοποιημένη ἀπὸ τὸν ἑαυτό της. Φέρνει στὴ σκέψη της τὴν Ἰσαβέλλα...Θεέ μου, πόσο ἄσχημη εἶνε ἐκείνη μπροστά της ! Καὶ ἡ Χίλδα ξαπλώνεται στὸ ντιβάνι, ρίχνει πίσω τὸ κεφάλι της καὶ παραδίδεται σὲ στοχασμοὺς !...

Τὴν ἑπομένη, στέκει κι' αὐτὴ μαζὺ μ' ἕνα πλῆθος γυναικῶν ποὺ περιμένει σὲ μιὰ μεγάλη αἴθουσα. Νέες, ἡλικιωμένες, κοντές, ψηλές, ξανθές, καστανές, μελαχροινές, ὤμορφες, συμπαθητικές, περιμένουν ἐκεῖ μὲ χτυποκάρδι. Ὕστερ' ἀπὸ λίγο, οἱ ψίθυροι, ἡ συνομιλίες παύουν, καὶ τὰ δώδεκα μέλη τῆς ἑλλανοδίκου ἐπιτροπῆς παίρνουνε θέση.

Ἡ πρώτη πλησιάζει τώρα στὴν ἐπιτροπή. Οἱ κριταὶ τὴν κυττάζουν προσεκτικά, κάπως αὐστηρά. Κακὸς οἰωνός... Ἡ Χίλδα φοβᾶται τώρα. Φοβᾶται μήπως ἡ ταραχή της τῆς κάνει κακό, τῆς χαλάσει τὴν ὀμορφιά της.

Καὶ περνοῦν μπρὸς στὴν ἐπιτροπὴ ἡ μιὰ ὕστερ' ἀπ' τὴν ἄλλη.

Ἡ Χίλδα κοκκινίζει. Μὰ ἡ συγκίνησι ποὺ ἐδοκίμαζε τὴν ἔκαμνε πιὸ γοητευτική. Ἦρθε τέλος κ' ἡ σειρά της. Προχώρησε σιγὰ-σιγά, μ' ἐλαστικὸ βάδισμα. Ἀλλ' ἡ κορμοστασιά της ἔδειχνε μιὰ χαριτωμένη αὐτοπεποίθηση. Καὶ τὸ παρθενικό της πρόσωπο ἔλαμπε ὁλόκληρο.

Δώδεκα πρόσωπα ἐχαμογέλασαν, καὶ δώδεκα ζεύγη ματιῶν καρφώθηκαν ἐπανω της μόλις στάθηκε πρὸ τῆς ἐπιτροπῆς.

Ἀφοῦ τὴν ἐξήτασαν ἀρκετά, ἐκάλεσαν ἄλλη. Κ' ἔπειτα ἄλλη κι' ἄλλη. Ἔδωσαν κατόπιν στὴν καθεμιὰ ἀπὸ ἕναν ἀριθμό. Ἡ Χίλδα ἦταν ὄγδοη στὴ σειρά.

Καὶ ὅταν ξαναγύρισε στὸ μικρὸ καὶ φτωχικό της δωμάτιο, ἀποκοιμήθηκε μὲ δυνατὸ καρδιοχτύπι, παραδόθηκε σὲ ἕνα γλυκό, πολὺ γλυκὸ ὄνειρο...

Τὸ ἄλλο πρωΐ ὁ Βάλτερ ἐπρότεινε στὴν Ἰσαβέλλα νὰ τὴ συνοδεύσῃ στὸ μεγάλο χορὸ τῶν μεταμφιεσμένων, ποὺ θὰ γινόταν σὲ λίγες μέρες. Ἐκείνη ἐδέχθηκε μὲ χαρά. Ἴσαμε τότε ἡ σχέσεις τους δὲν εἶχαν πάρει τόση οἰκειότητα. Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ θὰ πήγαιναν μαζὺ σὲ μιὰ κοσμικὴ συγκέντρωση. Ἔγινε λόγος γιὰ τὰ κουστούμια ποὺ θὰ φοροῦσαν. Ἡ Ἰσαβέλλα ἐπρότεινε νὰ ντυθοῦν σὰν χωρικοὶ τῆς Βοημίας. Ἦταν τόσο ὡραῖα ! Καὶ ὁ Βάλτερ ἐδέχθηκε, γεμᾶτος χαρά.

Ἦρθε τέλος ἡ μεγάλη ἐκείνη βραδυά.

Ἑπτὰ μεγάλες τζάζ-μπάντ ὑπῆρχαν στὶς ἀπέραντες αἴθουσες. Ἦταν κάτι ποὺ ἔφερνε τὸν ἴλιγγο. Κ' ἔπειτα, ὅταν ἦρθε ἡ ὁρισμένη ὥρα, ὅλοι μαζεύτηκαν στὴν ἐξέδρα. Θὰ ἐγίνετο συγχρόνως καὶ ἡ ἐκλογὴ τῆς βασίλισσας τῆς καλλονῆς !

Ἄρχισε ἡ παρέλασις τῶν ὑποψηφίων. Οἱ πρῶτες τέσσαρες ἐπέρασαν μέσα σὲ μιὰ παγερὴ σιωπή. Ποῦ καὶ ποῦ ἀκούσθηκαν καὶ ψίθυροι ἀποδοκιμασίας. Ὁ ἀριθμὸς 5 ἐφάνηκε πώς ἔκανε ἐντύπωσι σὲ ὁρισμένους κύκλους. Ἦταν μιὰ νόστιμη μελαχροινοῦλα, ποὺ ἐβάδιζε μὲ ἀρκετὴ ἐπιτήδευση. Ὁ ἀριθμὸς 6 ἐπέρασε ἀπαρατήρητος. Ὁ ἀριθμὸς 7 ἐδημιούργησε ἀρκετὸ θόρυβο. Ἦταν μιὰ μεστὴ γυναίκα μὲ ἀρχοντικὸ παράστημα Ἦρθε τέλος ἡ σειρὰ τοῦ ἀριθμοῦ 8. Ἡ καρδιὰ τῆς Χίλδας χτυποῦσε-χτυποῦσε πολὺ δυνατό. Κ' ἐξαφνα ἕνας ψίθυρος ἐσηκώθηκε μέσα σ' ὅλη τὴν ἀπέραντη αἴθουσα, ἕνας ψίθυρος ποὺ ἐδυνάμωσε ἔπειτα γιὰ νὰ καταλήξῃ σὲ ἐπευφημίες καὶ σὲ χειροκροτήματα...

Ὁ Βάλτερ στεκότανε κάπου ἐκεῖ. Καὶ γιὰ μιὰ στιγμὴ ἐνόμισε πώς ἔβλεπε ἕνα παράξενο, ἕνα ἀπίστευτο ὄνειρο: Ἡ Χίλδα ; Ἡ Χίλδα ἦταν αὐτή ; Ἡ Χίλδα ;

Ἀλλὰ τὸ πλῆθος εἶχε κάμει πειὰ τὴν ἐκλογή του. Καὶ ἡ φωνὲς ἀκούσθηκαν ἀπὸ παντοῦ :

— Ὁ ἀριθμὸς 8, ἡ ὀχτώ, ἡ ὀχτώ !...Αὐτὴ ἀξίζει !...

Ἦταν ἀληθινὴ ἀποθέωσις. Ἡ Χίλδα ὡδηγήθη στὸ θρόνο ποὺ τῆς εἶχαν ἑτοιμάσει. Ὁ Βάλτερ παρακολουθοῦσε μὲ ἀγωνία. Καὶ δὲν κατάλαβε καθόλου πότε ἡ Ἰσαβέλλα ἐτρόβηξε τὸ μπράτσο της ἀπ' τὸ δικό του καὶ ἄφησε τὴν αἴθουσα, φεύγοντας, σὰν νὰ τὴν κυνηγοῦσε κάποιος κακὸς ἐφιάλτης. Γοητευμένος ὁ Βάλτερ, μὲ τὰ μάτια καρφωμένα στὰ μάτια τῆς Χίλδας, προχώρησε ἀνάμεσα ἀπὸ τὸ πλῆθος καὶ ἐστάθηκε στὰ πόδια τοῦ θρόνου.

Ὅλοι οἱ μετημφιεσμένοι, ὅλοι οἱ ὑπήκοοι τῆς βασιλίσσης, τῆς ἐζήτοῦσαν τώρα νὰ ἐκλέξῃ τὸν ἐκλεκτό της. Καὶ ἀληθινά, τὰ μάτια τῆς Χίλδας ἐφαινόντουσαν κάποιον νὰ ζητοῦν ἀνάμεσα στὸν κόσμο. Κ' ἔξαφνα ἐσηκώθηκε, κατέβηκε μὲ ὅλη τὴ βασιλική της μεγαλοπρέπεια τὰ σκαλιὰ τοῦ θρόνου της, ἐπῆρε τὸν κατάπληκτο Βάλτερ ἀπὸ τὸ χέρι καὶ φώναξε :

— Ἐπιτρέψατέ μου ἀγαπητοὶ φίλοι, νὰ σᾶς παρουσιάσω τὸν ἐκλεκτὸ τῆς καρδιᾶς μου, τὸν κ. Βάλτερ !...

Ἐπέρασε ἀρκετὸς καιρὸς ἀπὸ τότε. Ὁ Βάλτερ καὶ ἡ Χίλδα εἶνε πειὰ παντρεμμένοι, καὶ ἂν τοὺς πιστέψουμε, καὶ πολὺ εὐτυχισμένοι μαζύ...

ΧΑΝΣ ΦΙΣΕΡ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΕΝΑΣ ΤΡΟΜΕΡΟΣ ΑΘΕΪΣΤΗΣ

Ὅταν ὁ περίφημος Γάλλος φυσιοδίφης Λαπλὰς ἐτύπωσε τὸ γνωστὸ κοσμογονικό του ἔργο μὲ τὸν τίτλο «Ἔκθεσις τοῦ συστήματος τοῦ κόσμου», ἔστειλε τὸ πρῶτο-πρῶτο ἀντίτυπο στὸ Μ. Ναπολέοντα, ὁ ὁποῖος μόλις τὴν ἐποχὴ ἐκείνη εἶχε ἀνακηρυχθεῖ Πρῶτος Ὕπατος τῆς Γαλλίας. Μετὰ λίγες ἡμέρες, ὅσες ὑπελόγισε ὁ σοφὸς φυσιοδίφης ὅτι θὰ χρειάζονται γιὰ νὰ διαβαστῇ τὸ ἔργο του, παρουσιάστη στὸ μεγάλο στρατηλάτη γιὰ νὰ ζητήσῃ τὴ γνώμη του.

— Λοιπόν ; Ἡ ἐντύπωσή σας ἀπὸ τὸ βιβλίο μου ; ρώτησε μ' ἐξαιρετικὴ συγκίνηση τὸν Ναπολέοντα.

— Ἐδιάβασα προσεχτικά, ἀπάντησε ἐκεῖνος, τὸ βιβλίο σας ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ὡς τὸ τέλος. Δὲ βρῆκα ὅμως μέσα σ' αὐτὸ πουθενὰ τὴ λέξη Θεός, ἐνῶ σ' ἕνα ἄλλο σχετικὸ βιβλίο τοῦ Νεύτωνος εἶδα νὰ γίνεται σὲ πολλὰ σημεῖα λόγος περὶ Θεοῦ.

Πειραγμένος γιὰ τὴν παρατήρηση ὁ Λαπλάς, ὁ ὁποῖος ἦταν τρομερὰ ἀθεϊστής, ἀπάντησε :

— Πολῖτα Πρῶτε Ὕπατε, ὅταν ἔγραφα τὸ βιβλίο μου δὲν ἔλαβα ἀνάγκη τῆς «ὑποθέσεως» αὐτῆς.

«Ὑπόθεση» λέγοντας ὁ Λαπλὰς ἐννοοῦσε τὸ Θεό, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα δὲν ἤθελε νὰ προφέρῃ.

Τί ἀπάντησε ὁ Ναπολέων στὴ βλασφημία αὐτὴ δὲν εἶνε γνωστό.